

²⁸ Законникъ на Душана § § 66, 71.

²⁹ М. Пуцичъ, Споменици сръбски 1395—1423. Бѣлградъ 1858, 82.

³⁰ Георг. Конст. Роза въ 1809 год. различавалъ следнитѣ диалекти: москополски, грабовенски, грамостенски, голистенски, мезовитски или епиротски, малавистенски и планински или влашки (Kopitar, Kl. Schriften I, 182). Къмъ това нужно е да се прибави още мъгленското наречие, което трѣбва да е твърде близко до дакоромънски (Hahn, Drin u. Wardar 281, и македонскиятъ ромънинъ А. Маргаритъ, вж. Picot, Les Roumains de la Macédoine, P. 1875, 39).

³¹ „Тукъ е мѣсто да забележа, че християнската терминология у ромънитѣ, а сжщо и употрѣбата на славянски църковни книги, която се е продължавала до доста късно време, позволяватъ да се заключи за участието на славянитѣ въ *доста късното покрѣстване* на ромънския народъ“. Miklosich, Altslov. Formenlehre (1874), XXV.

³² Кинамъ 124. Никита 171. W. Tomaschek, Zur Walachischen Frage. Oesterr. Gymn.-Zschr. 1876, 342—346.

³³ Miklosich, Mon, serb. 59. Гласник 24, 246.

³⁴ Гласник 24, 245. Село Арменица при Рила (Шафарикъ, Рат., 2 издан. 106), Армѣнохоръ при Битоля (Гласник 11, 136; сжществува още и днесъ), „Бале Екъса аръмѣнинъ“ съ семейство въ Струмица въ XIV в. (Mon. serb. 64).

³⁵ Вж. забележ. 22.

³⁶ Tafel, De Bardario et de gente Bardariotarum. Mus. Rhen. V.

³⁷ Село Печенѣга на Дунава въ Добруджа; Печеневца на Българ. Морава при Лѣсковецъ; Печенско бърдо на пжтя отъ София за Берковица; Печенѣшки путъ въ Полога, въ XIV в. (Гласник XIII, 375); Печеноге село въ Сърбия, въ околноститѣ на Крагуевацъ; въ Дубровникъ властелската фамилия Печенежичъ презъ XII и XIII в.

³⁸ Вж. глава XXV, 4.

